

Sygn. akt VI U 673/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 sierpnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie

Przewodniczący SSO Beata Krawczyk

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Figura

po rozpoznaniu w dniu 16 sierpnia 2018 roku w Radomiu

sprawy R. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wysokość emerytury i wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołań R. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 18 kwietnia 2017 roku Nr (...)

z dnia 22 marca 2017 roku Nr (...)

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że ustala wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego R. N. w wysokości 140,52 %.

SSO Beata Krawczyk

Sygn. akt VI U 673/17

UZASADNIENIE

R. N. pismami z dnia 28 czerwca 2017 roku odwołał się od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., z dnia 18 kwietnia 2017 roku, nr (...) o przyznaniu emerytury (odwołanie zarejestrowane pod sygn. akt VI U 673/17) oraz od decyzji z dnia 22 marca 2017 roku, nr (...), o przeliczeniu kapitału początkowego (odwołanie zarejestrowane pod sygn. akt VI U 674/17). W ich uzasadnieniach wskazał, iż nie zgadza się z zaskarżonymi decyzjami w zakresie w jakim organ rentowy nie uwzględnił jego rzeczywistych zarobków z okresu zatrudnienia w (...) S.A. w W. w latach 1990-1995 oraz okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w W. w latach 1980-1989 (odwołania – k. 3 i k. 11).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołania wniósł o ich odrzucenie z uwagi na znacznie przekroczony termin na ich wniesienie oraz łączne rozpoznanie spraw z obu odwołań. W uzasadnieniach podniesiono, że organ rentowy nie uwzględnił wynagrodzeń z okresu zatrudnienia w (...) S.A. w W. od dnia 21 listopada 1990 roku do dnia 30 września 1995 roku na podstawie przedłożonego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, bowiem dokument ten został podpisany wyłącznie przez jedno uprawnioną osobę, zaś wymagane są

podpisy dwóch upoważnionych pracowników. Odnosnie natomiast zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładach (...) w W. od dnia 01 września 1971 roku do dnia

31 października 1990 roku organ rentowy wskazał, że uwzględnił częściowo ten okres,

tj. od dnia 01 września 1971 roku do dnia 26 października 1976 roku (okres zatrudnienia), od dnia 27 października 1976 roku do dnia 16 października 1978 roku (okres odbywania służby wojskowej), od dnia 21 listopada 1978 roku do dnia 02 lipca 1989 roku (okres zatrudnienia)

i od dnia 04 lipca 1989 roku do dnia 30 września 1990 roku (okres pracy na budowie eksportowej). Z tego okresu zatrudnienia nie zaliczono natomiast okresu przerwy po wojsku, tj. od dnia 17 października 1978 roku do dnia 20 listopada 1978 roku i okresu urlopów bezpłatnych w dniu 03 lipca 1989 roku i od dnia 01 października 1990 roku do dnia

31 października 1990 roku. Za przyjęte okresy organ przyjął minimalne wynagrodzenia, bowiem wprowadzie wnioskodawca także i na ten okres zatrudnienia przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, niemniej jednak podobnie jak w przypadku zatrudnienia

w (...) S.A. w W. zostało ono podpisane przez jedną upoważnioną osobę,

w sytuacji, gdy dla uznania takiego dokumentu wymagane są dwa podpisy upoważnionych pracowników. Dodatkowo wskazano, że za lata 1991-1995 wnioskodawca przedłożył kserokopie kart wynagrodzeń, które zostały przez organ rentowy uwzględnione w decyzjach z dnia 18 kwietnia 2017 roku (do ustalenia wysokości emerytury) i z dnia 24 lipca 2017 roku (do ustalenia wysokości kapitału początkowego). Zaskarżone decyzje są zatem prawidłowe (odpowiedzi na odwołania – k. 5 i k. 13).

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2017 roku, mając na uwadze łączność przedmiotową i podmiotową spraw z obu odwołań, Sąd połączył je do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia i tak połączone sprawy postanowił prowadzić pod sygn. akt

VI U 673/17 (postanowienie – k. 16).

Na rozprawie w dniu 22 lutego 2018 roku pełnomocnik wnioskodawcy ostatecznie sprecyzował żądanie wskazując, że spornym pozostaje wyłącznie okres osiągniętych przez wnioskodawcę wynagrodzeń w czasie zatrudnienia w Zakładach (...) w W. w latach 1980-1989 (dowód: stanowisko pełnomocnika skarżącego – zapis płyty CD – k. 30).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. N., urodzony (...), w dniu 11 maja 2015 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. Inspektoracie w G. wniosek o ustalenie kapitału początkowego (dowód: wniosek – k. 3 akt ZUS KPU).

Decyzją z dnia 26 lutego 2016 roku, nr (...) organ rentowy ustalił wnioskodawcy wysokość kapitału początkowego na kwotę 114.333,45 zł.

W uzasadnieniu decyzji wskazano jednak, że przy jego obliczeniu nie uwzględniono wynagrodzenia za lata 1980-1989 i 1990-1995 z uwagi na to, że przedłożone zaświadczenia

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) zostały podpisane wyłącznie przez jedną upoważnioną osobę (syndyk), dlatego też za te lata przyjęto wynagrodzenia minimalne (dowód: decyzja wraz z załącznikami – k. 23-26 akt ZUS KPU).

W dniu 15 lutego 2016 roku R. N. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. Inspektoracie w G. wniosek o przyznanie prawa do emerytury (dowód: wniosek – k. 1-4 akt ENS).

Decyzją z dnia 26 lutego 2016 roku, nr (...), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, podnosząc w jej uzasadnieniu, że skarżący na dzień

01 stycznia 1999 roku nie udokumentował 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach (dowód: decyzja – k. 13 akt ZUS ENS).

Z decyzją tą nie zgodził się R. N. zaskarżając ją w dniu 06 kwietnia 2016 roku do Sądu Okręgowego w Radomiu (dowód: odwołanie – k. 15 akt ZUS ENS).

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2017 roku Sąd Okręgowy w Radomiu w sprawie o sygn. akt VI U 433/16 zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 26 lutego 2016 roku, nr (...), w ten sposób, że przyznał R. N. prawo do emerytury od dnia 15 lutego 2016 roku (dowód: wyrok wraz z uzasadnieniem – k. 33-36 akt ZUS ENS).

Wykonując powyższy wyrok Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z urzędu wydał zaskarżoną decyzję z dnia 22 marca 2017 roku, nr (...)i ustalił wysokość kapitału początkowego R. N. na kwotę 131.715,98 zł przy wwpw kpu wynoszącym 74,86% (dowód: decyzja z dnia 22 marca 2017 roku wraz z załącznikami – akta ZUS KPU bez numeracji kart), zaś zaskarżoną decyzją z dnia 18 kwietnia 2017 roku, nr (...), przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 15 lutego 2016 roku, tj. od daty wskazanej przez Sąd ustalając jej wysokość na kwotę 2.153,62 zł brutto miesięcznie. Świadczenie to zostało zawieszona z uwagi na pozostawanie przez skarżącego w stosunku pracy (dowód: decyzja – k. 41-42 akt ZUS ENS).

W dniu 08 listopada 2016 roku wnioskodawca złożył w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego dołączając do niego karty wynagrodzeń z okresu zatrudnienia w (...) S.A. w W. w latach 1991-1995 (dowód: wniosek z dnia 08 listopada 2016 roku wraz z załącznikami – akta ZUS KPU bez numeracji kart). Karty te zostały uwzględnione przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który decyzją z dnia 27 lipca 2017 roku, nr (...), ustalił skarżącemu ponownie kapitał początkowy ustalając jego wysokość na kwotę 186.137,49 zł przy wwpw kpu wynoszącym 126,76%. W uzasadnieniu decyzji wskazano przy tym, że do jego ustalenia nie uwzględniono okresów od dnia 17 października 1978 roku do dnia 20 listopada 1978 roku (przerwy po wojsku) oraz okresów urlopów bezpłatnych w dniu 03 lipca 1989 roku, od dnia 01 października 1990 roku do dnia 31 października 1990 roku i od dnia 14 września 1994 roku do dnia 07 października 1994 roku (dowód: decyzja z dnia 27 lipca 2017 roku wraz z załącznikami – akta ZUS KPU bez numeracji kart), zaś decyzją z dnia 28 lipca 2017 roku, nr (...), organ rentowy ustalił ostatecznie wysokość należnego wnioskodawcy świadczenia na kwotę 3.120,95 zł i podjął z dniem 25 lipca 2017 roku jego wypłatę (dowód: decyzja z dnia 28 lipca 2017 roku – akta ZUS ENS bez numeracji kart).

Pismem z dnia 29 marca 2018 roku pełnomocnik organu rentowego poinformował Sąd, że w wyniku analizy przesłanych akt osobowych Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał korekty wynagrodzenia wnioskodawcy w 1991 roku i decyzją z dnia 23 marca 2018 roku dokonał przeliczenia kapitału początkowego ustalając jego wartość na kwotę 188.626,68 zł przy wwpw kpu wynoszącym 129,04%, zaś decyzją z dnia 26 marca 2018 roku przeliczył należną wnioskodawcy emeryturę ustalając jej wysokość na kwotę 3.155,20 zł brutto miesięcznie (dowód: pismo procesowe organu rentowego – k. 34, decyzja z dnia 23 marca 2018 roku – akta ZUS KPU bez numeracji kart, decyzja z dnia 26 marca 2018 roku – akta ZUS ENS bez numeracji kart).

R. N. w okresie od dnia 01 września 1971 roku do dnia 31 października 1990 roku był zatrudniony w Zakładach (...) w W., przy czym w okresie od dnia 04 lipca 1989 roku do dnia 30 września 1990 roku przebywał na budowie eksportowej, a w dniu 03 lipca 1989 roku i od dnia 01 października 1990 roku do dnia 31 października 1990 roku przebywał na urlopiach bezpłatnych. W okresie od dnia 01 stycznia 1980 roku do dnia 30 czerwca 1989 roku wnioskodawca zarobił: w 1980 roku – 85.547 zł, w 1981 roku – 116.632 zł, w 1982 roku – 177.796 zł, w 1983 roku – 234.343 zł, w 1984 roku – 249.251 zł, w 1985 roku – 305.977 zł, w 1986 roku – 425.268 zł, w 1987 roku – 490.507 zł, w 1988 roku – 1.348.152 zł, zaś w I połowie 1989 roku – 1.571.687 zł (dowód: świadectwo pracy – k. 8 akt ZUS KPU, świadectwo pracy – k. 9 akt ZUS KPU, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 15 akt ZUS KPU, zeznania wnioskodawcy – zapis płyty CD – k. 30).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest zasadne i jako takie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z przepisem art. 173 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy.

W myśl przepisu art. 174 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,

1) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,

2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2, czyli w wymiarze nieprzekraczającym jednej trzeciej udowodnionych okresów składkowych.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 01 stycznia 1999 roku (art. 174 ust. 3). Do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku (art. 174 ust. 7). Przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku. Współczynnik ten oblicza się według ustalonego w ustawie wzoru (art. 174 ust. 8). Wzór ten przewiduje uwzględnienie m.in. wieku ubezpieczonego oraz osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku stażu ubezpieczeniowego, który oznacza udowodniony okres składkowy i nieskładkowy. Zgodnie

z art. 174 ust. 9a ustawy emerytalno-rentowej, staż ubezpieczeniowy i wymagany staż, o których mowa w ust. 8, określa się w dniach, jeżeli jest to dla ubezpieczonego korzystniejsze.

Zasadą jest przy tym, stosownie do treści art. 15 ust. 1 cyt. ustawy, że podstawę wymiaru stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne. Wynagrodzenie uwzględnianie w podstawie wymiaru kapitału początkowego nie może zatem budzić wątpliwości co do jego wysokości i faktycznej wypłaty.

W myśl art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270) do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego. Także art. 117 ustawy emerytalnej wskazuje, iż okresy składkowe, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2-9 i ust. 2 pkt 1 lit. b-d, pkt 2 lit. d i pkt 4-17, mogą być uwzględnione, jeżeli zostały udowodnione dokumentami (zaświadczeniami) lub wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej bądź uznane orzeczeniem sądu.

Niezależnie od tego wskazać należy, iż sposób dowodzenia twierdzeń ubezpieczonego domagającego się ustalenia kapitału początkowego objęty jest regulacją § 21 i 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i wypłaty z tych świadczeń (Dz.U.2011.237.1412). Przepis § 21 przewiduje, że środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Natomiast zgodnie z § 22 tego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania

oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: legitymacja ubezpieczeniowa lub legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

W odróżnieniu od poprzedniego rozporządzenia wykonawczego (z dnia 07 lutego 1983 roku) przepisy te nie przewidują więc zamkniętego katalogu środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków; organ rentowy nadal może w tym zakresie opierać się jednak wyłącznie o dowody z dokumentów.

Niemniej przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym nie mają jednak zastosowania w postępowaniu sądowym, które regulowane jest przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku - Kodeks postępowania cywilnego. Ewentualne ograniczenia dowodowe mogą wynikać jedynie z przepisów tego Kodeksu. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 473 k.p.c., w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi

w kodeksie postępowania cywilnego. Za takim tokiem postępowania przemawia też utrwalona linia orzecznictwa Sądu Najwyższego wyrażona między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 czerwca 2006 roku (I UK 115/06 OSNP 2007 r. Nr 17-18, poz. 257),

w którym sformułowany został pogląd, iż wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 277 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniony wszelkimi środkami dowodowymi, a także w uzasadnieniu wyroku z dnia

08 sierpnia 2006 roku wydanego w sprawie I UK 27/06 (OSNP 2007 r. Nr 15-16, poz. 235), w uzasadnieniu którego stwierdzono, iż brak dokumentów wymienionych w § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie postępowania

o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm. – jest to poprzednio obowiązujące rozporządzenie, zastąpione aktualnie przywołanym wyżej rozporządzeniem z 11 października 2011r.) nie uzasadnia zastosowania art. 23 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli ubiegający się udowodnił uzyskiwanie przychodów wyższych od stanowiących podstawę wymiaru najniższej emerytury lub renty w okresie wymienionym w art. 15 ust. 1 i 6 tej ustawy.

Odnosząc to do realiów niniejszej sprawy trzeba wskazać, iż organ rentowy uznał za udowodniony fakt zatrudnienia ubezpieczonego w Zakładach (...) w W.. Organ rentowy nie uwzględnił natomiast wniosku R. N. o doliczenie wysokości jego zarobku w latach 1980-1989 zgodnie z zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się w tej sytuacji do oceny, czy dane zawarte w złożonym przez ubezpieczonego zaświadczeniu ZUS Rp-7, dotyczące wynagrodzenia ubezpieczonego w latach 1980-89 mogły być uznane za miarodajne, a co za tym idzie - czy możliwe było wzięcie ich pod uwagę przy ustalaniu wysokości należnej skarżącemu emerytury.

Oceniając prawidłowość decyzji organu rentowego w tym zakresie sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach prowadzonych przez ZUS oraz zeznaniach samego skarżącego.

Zebrany w toku postępowania materiał dowodowy w postaci akt osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Zakładach (...)

w W., dokumentacji płacowej złożonej przez skarżącego, a także pozostałej dokumentacji znajdującej się w aktach organu rentowego, a przede wszystkim zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1980-1989 pozwolił Sądowi na ustalenie, iż R. N. w spornych okresach otrzymywała następujące wynagrodzenia: w 1980 roku – 85.547 zł, w 1981 roku – 116.632 zł, w 1982 roku – 177.796 zł, w 1983 roku – 234.343 zł,

w 1984 roku – 249.251 zł, w 1985 roku – 305.977 zł, w 1986 roku – 425.268 zł, w 1987 roku – 490.507 zł, w 1988 roku – 1.348.152 zł, zaś w I połowie 1989 roku – 1.571.687 zł.

W tym miejscu, z uwagi na kwestionowanie przedłożonych zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, wskazać należy na odpowiedź Ministra Pracy i Polityki Społecznej na interpelację nr 1882 w sprawie wypełniania druku ZUS RP-7 - zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z której wynika, iż ze względu na skutki finansowe, jakie niesie ze sobą fakt wystawienia zaświadczenia o osiągniętym przez pracownika wynagrodzeniu, oraz biorąc pod uwagę, iż druk zaświadczenia powinien mieć charakter uniwersalny (zasadą jest dwuosobowa reprezentacja firmy), zaświadczenie winno być opatrzone pieczętą firmową, podpisem oraz pieczętą służbową pracodawcy, a także podpisem i pieczętą służbową kierownika komórki finansowej lub upoważnionego pracownika. Natomiast w sytuacji, gdy pracodawca sam prowadzi dokumentację kadrową i płacową zatrudnionych pracowników i do prowadzenia tej dokumentacji nie upoważnił innej osoby, wówczas sam wystawia i podpisuje zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Okoliczność tę pracodawca stwierdza w punkcie 6 zaświadczenia albo w odrębnym oświadczeniu. Przy czym organ rentowy nie ma żadnych podstaw do odmowy uwzględnienia zaświadczenia wystawionego w powyższy sposób. Natomiast w przypadku, gdy przedłożone zaświadczenie o wynagrodzeniu budzi jakiegokolwiek wątpliwości, to po stronie organu rentowego leży obowiązek zweryfikowania otrzymanego od wnioskodawcy dokumentu (<http://orka2.sejm.gov.pl/IZ5.nsf/main/0703A5D3>, dostęp na dzień 24 sierpnia 2018 roku). Co prawda stanowisko to nie ma mocy prawnie wiążącej, to jednak w ocenie Sądu wskazuje, iż organ rentowy nie powinien kwestionować wystawionego zaświadczenia, tylko z uwagi na to, iż jedyną osobą podpisującą oświadczenie był syndyk masy upadłościowej przedsiębiorstwa, bowiem obalenie wskazanych w nim okoliczności spoczywa na organie rentowym, czego, zdaniem Sądu, w niniejszym postępowaniu organ ten nie dokonał.

Mając na uwadze powyższe postanowieniem z dnia 22 lutego 2018 roku Sąd zobowiązał pełnomocnika organu rentowego do hipotetycznego wyliczenia wysokości emerytury i kapitału początkowego R. N. z uwzględnieniem jego wynagrodzeń w latach 1980-1989 wynikających ze spornego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (postanowienie – zapis płyty CD – k. 30).

W wykonaniu zobowiązania Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wskazał, że przy uwzględnieniu założeń wskazanych przez Sąd wwpw kpu wynosiłoby 140,52%, zaś wysokość należnej wnioskodawcy emerytury od dnia 01 lutego 2017 roku wynosiłaby 3.293,48 zł, od dnia 01 marca 2017 roku – 3.342,40, zaś od dnia 01 marca 2018 roku – 3.442,00 zł (pismo procesowe ZUS – k. 34-38).

Z powyższego zatem wynika, iż najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy kapitału początkowego po uwzględnieniu spornych okresów wynosi 140,52.

Z uwagi na powyższe ustalenia oraz w oparciu o hipotetyczne wyliczenie organu rentowego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżone decyzje i orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Beata Krawczyk